

Chương 4

Con Dùng Khu Vườn Một Chút Được Không?

“**H**ẳn cậu đã biết, khối u nguyên tế bào thần kinh đệm có tính công kích mạnh và là một khối u phức tạp. Mức độ phục hồi cũng rất nhỏ.”

Tiến sĩ Noh vừa xem xét ảnh MRI¹ của Hyun Moo, vừa thận trọng lựa chọn từ ngữ để nói. Ông phải loại bỏ tối đa những từ ngữ có thể khiến bệnh nhân ôm ấp hy vọng hay rơi vào tuyệt vọng.

“Tôi phải báo cho cậu một tin tốt và một tin xấu.”

Tiến sĩ Noh quay đầu về phía Hyun Moo. Đoạn ông chỉnh lại cặp kính.

“Tin tốt là...”

“Bác nói tin xấu trước đi ạ.”

Tiến sĩ Noh do dự trong chốc lát vì tông giọng cứng nhắc của Hyun Moo, rồi ông gật đầu.

“Được rồi. Tin xấu là... đây là bộ phận rất khó để tiến hành phẫu thuật. Sau khi tái phát, vị trí của ổ bệnh đã phức tạp hơn.”

Đôi vai phụ nhân Victory rũ xuống.

“Thế còn tin tốt là gì ạ?”

“Độ lớn của khối u ngoài dự đoán không tăng lên nữa. Thật may vì chưa nhìn thấy sự tổn thương của thần kinh thị giác. Khối u đang ở trong trạng thái đè nén. Mặc dù không biết khi nào nó sẽ ăn đến thần kinh thị giác.”

“VẬY... vậy Hyun Moo nhà tôi phải làm thế nào đây?”

“Phương pháp hóa trị chống ung thư, đồng thời kết hợp với điều trị bằng tia phóng xạ và thuốc có lẽ là cách tốt nhất. Và bà hãy đọc thử cái này.”

Tiến sĩ Noh đưa cho phụ nhân Victory một tờ giấy.

“Hiện có một loại thuốc mới đang được nghiên cứu lâm sàng, kết quả đánh giá tính an toàn và tỉ lệ sống trong trường hợp kết hợp chung với biện pháp hóa trị chống ung thư đã được công bố ở Đại hội Hội Khoa học Khối u lâm sàng tại Mỹ. Theo như báo cáo, thời gian sống trung bình của bệnh nhân là 18,9 tháng,

bệnh nhân sống lâu nhất là 30 tháng. Tỷ lệ bệnh nhân sống được khoảng một năm chiếm 79%. Trong trường hợp chỉ tiến hành duy nhất biện pháp hóa trị chống ung thư thì thời gian sống trung bình là 14,6 tháng, tỉ lệ sống một năm nếu so với 61% cũng là một kết quả có hy vọng.”

Theo thống kê có thể sống được bốn tháng nữa thôi mà cũng gọi là “có hy vọng” ư? Hyun Moo cắn môi nhưng phu nhân Victory đã kéo ghế ngồi xuống, cố lấy lại nhịp thở.

“Tác dụng phụ thì sao ạ?”

“Tất cả mọi phương pháp điều trị đều có tác dụng phụ, nhưng độc tính liên quan đến thuốc rất hiếm khi thể hiện trên kết quả kiểm nghiệm lâm sàng. Hiện tại đang tiến hành nghiên cứu lâm sàng lần thứ ba, bệnh viện chúng tôi định tham gia vào đợt kiểm nghiệm này.”

“Nếu tiến hành nghiên cứu lâm sàng lần thứ ba thì sao?”

Phu nhân Victory nắm lấy tay Hyun Moo, chăm chăm nhìn tiến sĩ Noh.

“Sau khi xác nhận hiệu quả của loại thuốc mới ở một mức độ nào đó sẽ là quá trình kiểm nghiệm hiệu quả lần cuối trên đa số bệnh nhân. Kết thúc kiểm nghiệm lâm sàng lần thứ ba, loại thuốc mới sẽ được cấp giấy phép lưu hành trên thị trường.”

“Vậy hãy làm thử đi ạ.”

Hyun Moo cười nhẹ bằng.

Câu nói thốt ra quá đổi dễ dàng của Hyun Moo khiến phu nhân Victory cùng tiến sĩ Noh đồng loạt quay sang nhìn anh chăm chăm. Nét mặt thản nhiên như thể chẳng quan tâm đến điều gì của anh làm trái tim bà chùng xuống.

Giá được vậy thì tốt. Giá anh Hyun Woo cũng muốn sống, muốn tham lam, muốn cố chấp. Cho dù đứa bé không phải con của người anh ấy yêu sinh ra đi nữa.

Tại sao anh lại nhớ đến lời Nan Da nói lúc ấy nhỉ? Hyun Moo nắm chặt tay còn phu nhân thì cầu nguyện.

Làm ơn, làm ơn hãy xuất hiện một điều gì đó thật tha thiết với Hyun Moo.

“Lâu rồi con mới ra ngoài, đi ăn trưa rồi hãy về có được không?”

“Con mệt rồi.”

Tỏ ra kiệt sức, Hyun Moo tựa đầu ra sau ghế, nhắm mắt lại. Suốt mấy ngày chờ kết quả kiểm tra, dù ngoài mặt giả vờ bình thản nhưng thực ra trong lòng anh rất căng thẳng.

“Được rồi. Vậy tài xế Kim, cho tôi xuống văn phòng. Anh đưa Hyun Moo về nhà trước đi.”

“Vâng.”

Phu nhân Victory mở túi xách, lần tìm bao thuốc lá theo thói quen. Bà phì cười khi thấy thanh kẹo cao su màu xanh Nan Da đã cứng chế nhét vào thay cho thuốc lá.

“Ăn kẹo cao su không?”

Hyun Moo cũng phì cười vì câu hỏi của phu nhân Victory. Anh không tài nào tưởng tượng được bộ dạng của mẹ lúc nhai kẹo cao su. Roạt, bà bóc lớp giấy gói hình con nhộng giống thuốc viên rồi thả viên kẹo vào lòng bàn tay Hyun Moo. Anh im lặng bỏ nó vào miệng.

Hai người ngồi sánh vai ở ghế sau, chớp chớp nhai kẹo hết như hai con lạc đà.

“Phụt.”

“Ha ha.”

Bỗng dung cả hai cùng lúc bật cười. Xem ra đang cùng nhớ đến ai đó.

“Con bé buồn cười nhỉ?”

“...”

“Hây, ha rồi cái gì nữa không biết. Mới có một chút mà cứ làm như mạnh giỏi lắm ấy.”

Hây. Ha.

Tiếng hét có sức mạnh, cũng có chừng mực, tựa như câu thần chú đánh thức thứ gì đó bị niêm phong.

Mấy hôm trước, tức là từ cái hôm sau khi Nan Da tiếp nhận tiến hành thụ tinh nhân tạo, đó là âm thanh được bắt đầu cùng với mỗi buổi sáng của Hyun Moo.

“Tiếng gì ấy mẹ nhỉ?”

“Ừ.”

Hây. Ha.

Hai mẹ con đang ăn sáng trong yên tĩnh ở nhà kính bỗng nghe thấy tiếng hét hây, ha lạ lùng. Phu nhân Victory liền đi về phía cửa sổ, nhìn ra sân sau.

“Ôi trời, con bé đang làm gì thế kia?”

“...?”

“Con bé nhảy cái gì không biết, thể thao à... Nó đang khoa chân múa tay ở sân sau kia kìa.”

“...”

“Mà bộ đồ đó là thể nào vậy? Con bé mặc cái quần cứ như mấy ông hòa thượng ấy. Lại còn màu xám nữa.”

Chân mày Hyun Moo khẽ nhướn lên. Không nhìn thấy gì đúng là bức bối không chịu được.

“Nan Da à, cháu làm cái gì thế?”

Mẹ anh mở cánh cửa nhà kính tiếp với sân sau. Anh nghe thấy tiếng bà gọi Nan Da.

“Cháu tập luyện ạ.”

“Tập luyện á?”

“Cái này là võ thuật cổ truyền, gọi là Taek Kyon² ạ. Bác thử không ạ?”

“Võ thuật kiểu gì mà hoa chân múa tay như ngốc vậy?”

“Ha ha, trông vậy thôi chứ tốt cho cơ thể lắm đấy ạ.”

Cơn gió mát mẻ hòa cùng giọng nói của Nan Da bay đến. Giống như một chiếc lá héo khô vừa được tưới nước liền lập tức sống lại tươi tốt, giọng nói của cô mạnh mẽ và tràn đầy sinh khí, dường như đã rũ sạch toàn bộ nỗi sợ hãi ngày hôm qua.

“Cái này không gây áp lực cho xương khớp nên cũng tốt cho những người có tuổi nữa đấy ạ.”

“Thế à?”

Anh nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang của mẹ.

“Trang phục của bác không hợp mà?”

“Ta chỉ xem thôi, cháu làm từ đâu xem nào.”

“VẬY bác nhìn kỹ nhé. Động tác cháu đang làm gọi là “ra phía trước”. Theo nguyên tắc, trước khi vận động phải thả lỏng người. Đây là động tác thả lỏng người cơ bản của Taek Kyon. “Trước tiên là “đánh đầu gối”, dùng mu bàn chân đánh vào đầu gối như thế này. Hây. Ha.”

Hây. Ha. Anh lại nghe thấy tiếng hét giống như câu thần chú ấy.

Hây. Ha. Hây. Ha.

“Trông có vẻ dễ nhỉ?”

“Vâng, bác tập thử nhé?”

“Không biết nữa. Bộ dạng hơi...”

“Ha ha. Bác tập thử một lần đi ạ.”

Tiếng cười trong trẻo tựa như hoa cát cánh bùng nở, một lần nữa hòa cùng cơn gió bay đến.

“Phu nhân đi đâu rồi?”

Di Jung Rye tiến đến cùng hương cà phê đậm dần.

“Ồ ngoài ấy ạ.”

“Bà ấy bảo muốn uống cà phê mà, đi ra ngoài làm gì vậy nhỉ?”

Âm thanh di Jung Rye lê đôi dép ra sau vườn vang lên.

“Phu nhân làm gì vậy ạ? Cà phê nguội mất.”

“Cô Jung Rye, lại đây đi. Cái này buồn cười nhỉ? Gọi là Taek Kyon, võ cổ truyền đấy.”

“Hình như có lần tôi thấy trên ti vi rồi.”

“Di cũng tập thử nhé? Tốt cho người ăn kiêng đấy ạ.”

“Ăn kiêng á?”

Vừa nghe đến chữ “ăn kiêng”, di Jung Rye liền trở nên hào hứng. Di rào bước xuống cầu thang, bộ dạng như sắp sửa tham gia với Nan Da.

“Oa. Di ơi, di làm tốt đấy ạ. Mới đó đã bắt được nhịp điệu rồi.”

“Ôi trời, thế à? Tôi cũng có chút ít cảm giác về nhịp điệu đấy.”

“Đúng rồi đấy ạ. Trong môn Taek Kyon, phải làm quen với nhịp điệu vì tất cả các động tác đều phải tập theo nhịp điệu như đang nhảy ấy ạ.”

“Chờ chút. Để ta đi thay đồ rồi sẽ xuống ngay.”

Hyun Moo lắc đầu. Bản tính không chịu thua của mẹ anh lại trỗi dậy rồi.

“Ha ha. Bác gái ơi, bác định làm đẹp quá là không được đâu.”

“Ta làm cái gì mà chẳng đẹp chứ?”

“Dạ dạ, cháu biết rồi. Oa, di Jung Rye đúng là có năng khiếu trời sinh. Để thành thực thể “giảm vào lòng” phải mất gần hai tháng đấy ạ.”

“Nan Da à, thế còn ta thì sao?”

“Ha ha, bác gái chắc phải mất chừng ba tháng ấy chứ.”

“Cái gì? Mà này, sao cháu gọi cô Lung Rye là di nhưng lại gọi ta là bác gái hả?”

“Không phải cùng một từ sao ạ? Phân biệt vẫn tốt hơn mà.”

Hyun Moo bật cười.

Hây, ha. Hây, ha.

Cả một buổi chiều, bên tai Hyun Moo cứ vang lên tiếng hây, ha truyền đến từ sân sau.

Hây, ha. Hây, ha.

Căn nhà tĩnh lặng tựa hồ chìm trong nước bỗng chốc trở nên ồn ào huyền ảo, như đang vờn vai thức giấc.

“Giá anh Hyun Moo cũng tập nhỉ.”

Giọng nói hòa cùng cơn gió buổi sáng bay đến thật mát lành.

Hyun Moo chậm rãi nhai kẹo cao su. Anh nắm chiếc đồng hồ trong tay, lắng nghe tiếng tích tắc tích tắc phát ra, nghe như tiếng kêu hây, ha kia vậy.

“Kết quả kiểm tra có tốt không nhỉ?”

Nan Da tha thẩn bước đi trong nhà kính không có Hyun Moo. Cô ngược nhìn cây bao báp cao vút, miệng lẩm bẩm một mình. Chẳng biết có phải vì thiếu bóng dáng chủ nhân không mà những tán lá đồng loạt rũ xuống như mất đi sinh khí.

“Chẳng có cây nào ăn được cả.”

Nan Da lấy đầu ngón tay chọc chọc vào những cái lá sắc nhọn của cây yucca³ và sen đá⁴ trở ra tua tủa đâm vào khe đá, đoạn nhìn một lượt tòa nhà kính rộng mênh mông. Trong nhà kính của Hyun Moo, chẳng có loại cây nào ăn được. Toàn là cây cảnh để ngắm thôi.

“Quả nhiên là khu vườn của người theo chủ nghĩa khoái lạc”

Nan Da vừa ngắm nhìn khu vườn xinh đẹp được lớp cỏ dày đặc bao phủ như tấm thảm phía bên kia nhà kính vừa lẩm bẩm một mình. Cô chợt mỉm cười khi nhớ đến câu bố luôn nói mỗi lần nhìn vườn hoa hồng của mẹ. Nan Da nắm một nhúm đất của nhà kính, đưa lên mũi ngửi thử. Thình lình cô leo thẳng lên tầng hai, vợ lấy ví rồi chạy ào xuống.

“Đì ơi, cháu đi ra đây một chút nhé.”

“Đi đâu? Ăn trưa đã chứ.”

“Cháu đến hiệu sách một lúc thôi.”

“Thì cũng cứ ăn trưa đã rồi hẵng đi. Cậu chủ sắp về bây giờ đấy.”

“Thôi thôi ạ. Chừng nào về cháu sẽ ăn sau.”

Nan Da vội vàng xỏ chân vào đôi giày thể thao rồi đi ra cửa. Dì Jung Rye nhìn theo bóng lưng cô, thở dài một tiếng. Sau khi tiếp nhận thụ tinh nhân tạo, Nan Da luôn tránh mặt Hyun Moo. Đạo trước thì thoảng cô còn mang cơm đến cho Hyun Moo, ở cạnh anh ríu rít huyền thuyên, thế mà dạo gần đây chỉ cần nghe tiếng bước chân của Hyun Moo, cô đã chạy biến đi đâu mất.

“Trời ạ, sao cứ phải như vậy làm gì.”

Đưa bàn tay bè bè lên lau trán, dì Jung Rye lại tắt tả vào trong bếp.

“Ôi. Nóng thế.”

Hôm nay quả là một ngày oi bức và nóng nực. Đi trên con đường dốc mãi không thấy điểm dừng, còn chưa lên được xe buýt, lưng áo Nan Da đã ướt đẫm mồ hôi. Thì ra chẳng có ai trong khu này đi bộ cả, chỉ có cái bóng của Nan Da in trên con ngõ yên tĩnh. Trông thấy cửa hàng tiện lợi báo hiệu mình sắp đi hết

ngõ, Nan Da thật chỉ muốn hô “vạn tuế” ngay lập tức. Cô đang nghĩ xem có nên ăn một túi kem rồi mới leo lên xe buýt không thì điện thoại giắt ở túi quần sau bỗng rung lên.

“Cháu đang ở đâu đấy? Nghe bảo cháu đi hiệu sách à?”

Giọng nói của phu nhân Victory bất ngờ truyền đến.

“Dạ. Giờ cháu đang định lên xe buýt khu vực.”

Nan Da vừa bước lên bậc tam cấp của cửa hàng tiện lợi vừa đáp lời bà.

“Đề lần sau hãy đi hiệu sách, bây giờ lên taxi rồi đến ngay đây đi.”

“Dạ.”

“Gặp nhau ở tầng ba trung tâm thương mại G nhé.”

“Ồ, bác gái...”

Phu nhân Victory được giáo dục đảng hoàng cẩn thận không thèm nghe cô trả lời đã cúp điện thoại.

“Ôi cái bác này thật là...”

Nan Da lại leo xuống khỏi bậc tam cấp của cửa hàng tiện lợi nhìn lên mặt trời hệt như nhìn bóng đèn sợi đốt của phòng xông hơi.

Tiếc thật đấy. Kem túi dành để lần sau vậy.

Đến trung tâm thương mại, Nan Da bày ra vẻ mặt rụt rè đầy bất an, trông như đứa trẻ bị lạc đường. Cô cứ ngỡ mình chẳng xấu hổ lắm nhưng chiếc quần jeans cùng đôi giày thể thao của cô dường như trở nên cũ mèm đến thảm hại dưới ánh đèn lấp lánh nơi đây.

Thôi kệ, sạch sẽ là được rồi.

Nan Da nhún vai, nhưng trong lòng chẳng dễ gì mà nhẹ nhõm cho được. Lần cuối cùng cô đến trung tâm thương mại là khi nào nhỉ? Cô nhớ sau khi đậu đại học, cô cùng mẹ đến trung tâm thương mại lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Hôm ấy mẹ đã dùng tiền bán mấy cây giống việt quất để mua quần áo cho cô, còn bảo cô không được để mình thua kém mấy đứa trên Seoul.

Con đừng lo. Mẹ có nhiều tiền lắm.

Vừa đưa mắt liếc nhanh qua móc giá, mẹ cô vừa cười ra vẻ thản nhiên. Lúc đó cô đã hứa với lòng, sau này nhất định sẽ mua thật nhiều quần áo đẹp cho mẹ.

“Phu nhân Victory sao còn chưa đến nhỉ?”

Nan Da nhón nhác nhìn quanh dãy cửa hàng ở tầng ba đèn lòa cả mắt. Không gian khép kín cùng bầu không khí ngột ngạt khiến lòng ngực cô bức bối. Nan Da lôi điện thoại ra, vừa nhấn số của phu nhân Victory vừa dụi mắt.

“Cháu ở đâu thế?”

“Bây giờ cháu đang ở tầng ba ạ.”

“Chẳng lẽ cháu đang ở cửa phía tây à?”

“Cửa phía tây ấy ạ?”

Không phải chỗ này ư?

“Hình như đúng thế rồi. Đến cửa phía đông... Mà thôi để ta đến đó. Cháu đứng yên trước thang máy chờ ta, đừng đi đâu đấy.”

Thang máy ư? Thang máy lại ở đâu nữa?

“Yoon Nan Da?”

Nan Da còn đang đi lòng vòng tìm thang máy, chợt nghe tiếng ai đó gọi cô. Cô quay đầu lại, thấy một cô gái đeo nhẫn và hoa tai rất to, tay xách một đồng túi đồ đang bước đến gần cô.

“Cậu là Yoon Nan Da đúng không?”

“Cậu là ?”

Ký ức của cô mơ mơ hồ hồ. Gương mặt xinh đẹp được trang điểm tao nhã này vừa quen, cũng vừa lạ.

“Cậu không biết mình à? Lee Soo Jung đã ới mưa cùng cậu đây mà.”

“Lee Soo Jung?”

À. Cô nhớ ra rồi. Hôm diễn ra tiệc chào mừng tân sinh viên nhập học, hai người bọn họ đã ngồi nôn bên cạnh nhau.

“Ừ, mình này, Lee Soo Jung. Jung Mi à, Kim Jung Mi!”

Soo Jung hào hứng quay đầu lại vẫy tay với ai đó. Một cô gái mặc chiếc đầm chiffon thướt tha có cảm giác giống với Soo Jung, hai tay cũng đang cầm những túi là túi nhìn chăm chăm về phía này bằng khuôn mặt như muốn hỏi “Chuyện gì?”.

“Cậu có nhớ Yoon Nan Da không?”

“Gì cơ? Yoon Nan Da á?”

“Nan Da à, cậu nhớ cô ấy chứ. Kim Jung Mi đấy.”

Soo Jung quay sang Nan Da hỏi. Phải. Nếu là Kim Jung Mi thì cô nhớ chứ. Cô gái được nhập học nhờ vào lãnh đạo khoa. Cô ta là bạn cùng lớp với cô. Khi đó cô ta đeo chiếc kính gọng sừng đen, có một cái mụn cóc to đùng ngay phía trên chân mày. Thế nhưng cô gái cầm túi đồ bước đến từ phía sau cô lúc này lại xinh đẹp hết diễm viên. Cô ta không đeo kính, cũng chẳng có cái mụn cóc nào.

“Kim... Jung Mi?”

“Ôi trời, đúng là Yoon Nan Da thật này. Trời ạ, đừng nhìn mình như thế. Mình chỉ sửa sang chút thôi. Dù sao cũng thật vui được gặp cậu. Mấy đốm tàn nhang của cậu vẫn thế nhỉ.”

Jung Mi vỗ vỗ lên vai Nan Da. Cô ta bật cười về nhiều chuyện.

Phu nhân Victory vừa bước xuống thang máy liền nhìn thấy Nan Da đang đứng cùng hai cô gái trẻ tuổi.

“Cậu đến đây làm gì thế?”

“Mình có hẹn.”

“Mấy năm rồi không gặp nhau ấy nhỉ? Ba năm à?”

“Ừ. Chắc cỡ đó. Thật vui được gặp cậu.”

Bạn con bé ư?

Đứng trước máy cô gái thành thị với vẻ ngoài thời trang, chẳng hiểu sao trông Nan Da thật tội nghiệp, cứ như Keng Iwi⁵ bị bắt nạt. Phu nhân Victory đăm đăm nhìn Nan Da, nếp nhăn trên khóe môi bà hiện rõ.

“Cậu sống thế nào?”

“Cũng ổn. Các cậu thì sao? Giờ chắc tốt nghiệp cả rồi nhỉ.”

“Tốt nghiệp thì làm gì chứ? Cũng có xin được việc đâu. Mình đang định học lên cao học đây. Chắc mình chỉ học đại khái cho xong rồi gả cho người gia đình chọn thôi.”

Cô gái mặc đầm chiffon xanh trả lời với giọng điệu như thể chẳng có gì quan trọng, nhưng lại ẩn chứa chút khoe khoang ngầm ngấm.

“Jung Mi, cậu học hành giỏi giang như vậy mà... Tiếc nhỉ.”

“Tiếc gì đâu. Mình cũng chẳng cần. Gặp được người chồng tử tế là tốt nhất.”

Phu nhân Victory tặc lưỡi trước câu trả lời của cô nàng đầm chiffon.

“Sao Jung, cậu cũng học lên cao học à?”

“Không. Mình hoãn tốt nghiệp một năm. Năm ngoái mình đi học trao đổi ở nước ngoài. Mà cậu không định đi học lại à?”

“Đâu có, phải đi chứ.”

Trước câu hỏi ngây ngô của cái cô Soo Jung đứng cạnh đầm chiffon, Nan Da đáp lời đơn giản. Mỗi lần hai cô gái đó đưa mắt liếc qua bộ đồ và đôi giày thể thao của Nan Da, cô chỉ cười nhạt.

Nan Da đang cười nhưng trong mắt phu nhân Victory, đó không phải nụ cười thực sự. Phu nhân Victory nhìn cô gái Nan Da hai mươi ba tuổi đang mặc một chiếc quần bò bạc màu và đi đôi giày thể thao cũ xỉn, chợt nhớ đến bản thân mình năm hai mươi ba tuổi. Đó là độ tuổi mà chuyện chung diện làm đẹp còn quan trọng hơn ăn cơm. Thời ấy, mùa nào bà cũng đi sắm quần áo mới ở Myong Dong, mặc váy ngắn và lên khênh trên những đôi giày cao gót.

Hai mươi ba tuổi.

Độ tuổi đáng ra phải trang điểm thật đẹp và chung diện váy áo. Giống như những cô bạn của Nan Da bây giờ.

“Thật không? Khi nào vậy? Trước khi tốt nghiệp, bọn mình mà được học cùng nhau một học kỳ thôi cũng vui rồi.”

“Ừ.”

“Cậu đang ở Seoul à?”

“Ừ, tạm thời là thế.”

“Vậy khi nào chúng mình gặp nhau đi.”

“Mình sẽ liên lạc.”

Phu nhân Victory yên lặng nhìn ba cô gái. Bà khẽ thở ra một hơi dài, rồi cất bước đi về phía Nan Da.

“Giống Laura thật.”

Nan Da mặc chiếc đầm liền có hoa văn trang nhã, chân đi một đôi sandal buộc dây màu be mềm mại. Trông cô đáng yêu hết nhân vật Laura trong bộ phim Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên⁶. Giờ cho cô đeo thêm cái tạp dề màu trắng nữa thì chắc đi đóng phim được luôn ấy chứ. Phu nhân Victory gật đầu về hài lòng. Dù mới chỉ diện quần áo lên, chưa trang điểm, nhưng trông cô cũng không tòi chút nào.

“Bác... mua nhiều quá rồi ạ.”

Nan Da nhìn đồng túi xách lủng lẳng đầy cả hai bên tay với vẻ khó xử.

“Nan Da à, chúng ta đi mua quần áo đi.”

Vài tiếng trước, phu nhân Victory từ đâu đột ngột xuất hiện, kéo tay Nan Da đi mua từ quần áo cho đến túi xách, chọn giày và cả mỹ phẩm. Trong chốc lát Nan Da rơi vào trạng thái hồn bay mất một nửa, bà bảo mặc gì thì mặc nấy, bảo xỏ chân vào giày thì xỏ chân, bảo bôi mỹ phẩm lên mặt thì bôi, lơ mơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cứ thế đến lúc định thần lại, nhìn quanh đã thấy cả đồng túi lớn túi nhỏ chắt đầy dưới chân.

“Bác gái... ơi.”

“Cháu không đói bụng à? Đi ăn cái gì đi.”

Nan Da nhận cái cúi đầu chào chín mươi độ của người quản lý, vừa ra khỏi cửa hàng đã lại bị phu nhân Victory kéo đi.

“Ăn nhiều vào. Mì soba⁷ ở đây được lắm đấy.”

Nan Da nhìn phu nhân Victory nhúng mì vào tô nước dùng đã làm lạnh, khổ sở không biết phải mở lời thế nào.

“Cháu thấy áp lực ạ.”

“Gì cơ?”

“Quần áo, giày, cả túi xách nữa...”

“Không cần phải cảm thấy áp lực. Cháu chẳng bảo sớm muộn gì cũng đi mua sắm mà.”

“Đúng là thế, nhưng phải là cháu trả tiền mới đúng chứ ạ.”

Phu nhân Victory cho thêm một ít wasabi vào nước dùng, đoạn ngẩng đầu lên chăm chăm nhìn Nan Da.

“Biết rồi. Chùng nào có hóa đơn ta sẽ báo cho cháu.”

“Dạ...”

Nhìn vẻ mặt Nan Da như thể muốn quẳng quách tô mì lúa mạch đang ăn đi rồi lập tức chạy đến trung tâm thương mại trả lại đồ, phu nhân Victory phải cố nhịn cười.

“Đừng lo, ta sẽ cho cháu trả góp trong vòng mười tháng. Mau ăn đi.”

“À dạ. Cháu cảm ơn bác.”

Đến lúc ấy Nan Da mới nở một nụ cười tươi rói, cầm lấy đôi đũa.

“Mấy bộ quần áo bác gái lựa cho cháu, bộ nào cháu cũng thích cả.”

“Gọi ta là mẹ đi.”

Nan Da đang húp một ngụm nước dùng, cô tròn mắt nhìn phu nhân Victory.

“Sao thế? Không phải cháu bảo mẹ của bạn đều gọi là mẹ hết hay sao?”

“Anh Hyun Moo có phải bạn cháu đâu.”

“Từ bây giờ coi như là bạn. Vậy đi.”

Phu nhân Victory vội vàng tránh ánh mắt Nan Da, đáp thản nhiên như không.

Phụt.

Nan Da bật cười.

“Không thấy bất tiện chứ?”

“Dạ.”

“Nếu có gì bất tiện hay cần gì, cứ nói với ta hoặc cô Jung Rye là được.”

“À mẹ này.”

“Sao?”

“Con dùng khu vườn một chút được không?”

“Khu vườn ấy à?”

“Dạ, con muốn chăm sóc cho nó.”

“Cứ vậy đi.”

“Con cảm ơn mẹ.”

Nan Da tươi cười rạng rỡ, lễ phép cúi đầu. Phu nhân Victory cũng nở nụ cười bình an hiếm hoi sau một thời gian dài.

“Yong à, mấy thứ này là gì vậy con?”

Di Jung Rye hô to, lom lom nhìn chiếc xe tải của anh Yong. Trong xe tải có cà chua, ớt, cải xoăn, một số loại cỏ di không biết tên, mấy cây có thứ quả lần đầu di nhìn thấy, thêm cả mấy bao tải đựng đất đen nữa.

“Chao ôi, di à. Thời gian qua di lại đẹp lên đấy!”

“Anh, anh đến nhanh thế?”

“Ừ, ai gọi anh chứ? Nan Da gọi là phải bay đến ngay.”

Yong ôm chặt lấy Nan Da, xoay người cô vòng vòng bằng cánh tay to khỏe của mình. Đặt cô xuống xong xuôi, anh mới đưa tay kéo cái mũi lằm chằm tàn nhang của cô.

“Ừi da, đau em. Anh làm vườn một mình chắc vất vả lắm đúng không? Thím có khỏe không? Cả chị cũng khỏe chứ?”

“Khỏe như trâu. Này, em còn làm gì ở đây thế?”

Yong cất tiếng cười ha ha. Anh gọi với về phía chiếc xe tải, đoạn mở cánh cửa xe chỗ ghế phụ ra. Cái bụng tròn tròn như trăng rằm lộ ra trước tiên.

“Trời ơi, chị! Bụng to thế này rồi mà chị cũng đến à?”

Nan Da chạy đến, đưa tay đỡ người phụ nữ đang chật vật xuống xe.

“Chị nhớ em lắm, Nan Da à. Em vẫn khỏe đấy chứ? Người ngọm có sao không? Nan Ah với Nan Woo vẫn khỏe. Không có em mà chúng nó ngoan ngoãn nghe lời lắm...”

Soon Ah ôm lấy Nan Da, nước mắt bắt đầu rơi.

“Gần sinh đến nơi rồi sao còn đòi đi theo không biết. Anh sợ chết đi được, lỡ đẻ con trong xe thì biết làm thế nào. Này! Không có thời gian đâu, thôi buông nhau ra đi. Cái này trông ở đâu thế?”

Giọng nói oang oang như phát ra từ ống khói của Yong dội xuống trên đầu Nan Da và Soon Ah.

Dì Jung Rye bồn chồn nhìn thăm cỏ bị trũng xuống, nơi đang chắt đồng cà chua, ớt và mấy loại cỏ không biết tên Yong mang đến. Nan Da bảo đã được phép nhưng dì vẫn thấy lo lắng.

“Việt quát cứ trồng trong chậu là được rồi.”

“Ừ. Độ axit không phù hợp nên đất có vẻ khô cằn. Em cũng thử cho peat moss⁸ vào rồi mà không được.”

Yong đặt chậu hoa to tương xứng lủng lẳng những quả màu tím xuống, rồi đưa cánh tay lên lau trán.

“Nhưng mà Nan Da này, đào bới khu vườn cao cấp thế này có được không đấy?” Soon Ah hai tay đỡ lấy lưng, chăm chăm nhìn khu vườn đã nhuốm màu thời gian với vẻ lo lắng.

“Không sao đâu. Mẹ cho phép em rồi.”

“Thế à? Thế thì may quá.”

“Dì ơi, dì ăn thử cái này xem.”

Dì Jung Rye đang nhìn khu vườn phút chốc đã biến thành cái ruộng với vẻ lo lắng thì Nan Da bỏ một trái anh đào màu vàng vào miệng dì.

“Ôi, chua thế.”

“Ha ha, chưa chín nên mới chua vậy đó ạ. Quả này tốt cho mắt lắm. Ngày nào cũng được ăn rau tươi, rau hữu cơ không độc hại là tốt nhất đấy ạ.”

Nghe đến đó, dì Jung Rye ngẩn ngơ nhìn phần ruộng đã chiếm một góc trong khu vườn.

Đối với bệnh nhân ung thư, ăn kiêng cũng rau quan trọng.

Lúc này, bà mới chợt nhớ ra lời của Nan Da mình tình cờ nghe được mấy hôm trước.

“Dì ơi, dì ngửi thử mùi đất này xem. Thơm cực kỳ luôn. Còn đây là loại phân bón giúp cháu nhận giải thưởng của Bộ trưởng Nông Lâm đấy. Anh Yong đang đặc biệt chuẩn bị. Có khi cây sẽ phát triển cực tốt đấy ạ.”

Hai tay nắm một bụm đất đen sì, Nan Da hít vào một hơi mùi của đất. Trông cô như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

“Mau rửa tay đi. Dì sẽ nấu bữa trưa thật ngon cho mấy đứa.”

Di Jung Rye dùng tạp dề chấm nước mắt, vội vã đi vào bếp.

“Cô Jung Rye, mấy cái kia là gì vậy?”

Nghe thấy giọng nói bàng hoàng của phu nhân Victory vừa từ văn phòng trở về, di Jung Rye bật cười.

“Cô Nan Da bảo được phu nhân cho phép rồi mà?”

“Ồ hay, con bé bảo nó dùng khu vườn một chút thôi nên tôi mới cho phép, ai lại đi xới tung hết cả lên thế kia? Nan Da đâu rồi? Nan Da à!”

Cộp cộp. Hyun Moo nghe tiếng bước chân mẹ mình phăm phăm leo lên tầng hai. Anh lắc đầu. Từ khi Nan Da đến đây, ngôi nhà này trở nên quá sức ồn ào. Chỉ có hôm nay anh mới ngủ ngày, thế mà không biết cô trồng cái gì trong vườn, ồn ào đến mức đánh thức cả anh dậy. Hây. Ha. Sáng nào cả cái nhà này cũng chìm trong tiếng học Taek Kyon. Hơn hai tuần, tiếng mẹ anh cầu nhàu đòi tập tư thế “giẫm vào lòng” cùng với tiếng Nan Da đáp lời “Không phải thế đâu ạ. Cháu xin bác đấy, bác nhìn theo di mà tập đi ạ” đã làm đảo lộn hoàn toàn buổi sáng của Hyun Moo. Cô cứ như chú cún con tinh nghịch gây chuyện rồi bỏ đi. Quả là vô cùng rắc rối.

Hyun Moo nhắm mắt lại. Anh khẽ cười.

“Yoon Nan Da”

Khu vườn bị đào xới thành một đồng hỗn độn, phu nhân Victory hùng hổ mở toang cánh cửa phòng Nan Da, trừng mắt nhìn cô đang ngồi trên giường đọc sách. Giây lát sau, chỉ có đôi môi bà khẽ rung. Bởi tựa đề của cuốn sách cô đang đọc khiến con giận sôi sục của bà ngay tức khắc mềm nhũn.

Ung thư là ung thư, thanh xuân vẫn là thanh xuân.

Nghĩ đến thời thanh xuân tươi trẻ của Hyun Moo đang héo mòn từng giây từng phút vì khối u, nước mắt bà bỗng dung tuôn trào. Phu nhân Victory luống cuống tìm khăn giấy. Bà nhìn chằm chằm những cuốn sách chất đầy trên bàn trang điểm. Cuối cùng bà ngồi sụp xuống và bật khóc.

Ung thư! Có thể vượt qua được

Lời khuyên của những người chiến thắng bệnh ung thư

Bàn ăn hạnh phúc chiến thắng ung thư

Ung thư! Chiến thắng bằng những gì ta biết

Ung thư - Báo cáo hy vọng

Ung thư - Chiến thắng bằng thức ăn

“Sao con lại bới tung khu vườn lên...”

“Mẹ bảo con được phép sử dụng mà.”

“Ta tưởng con chỉ gieo hạt giống hoa hoặc đại loại thế, chứ đây có khác nào làm loạn lên đâu.”

Phu nhân Victory kìm lại dòng nước mắt, cất tiếng phàn nàn. Nan Da lắng lắng nắm lấy cánh tay bà.

“Không phải làm loạn lên⁹, mà là Nan Da ạ.”

“Cái gì cơ?”

Phu nhân Victory không tài nào nói lại cô được, bà khịt mũi.

“Nan Da à.”

“Dạ.”

“Cảm ơn con vì đã đối xử tốt với Hyun Moo nhà ta, nhưng ta không muốn lẫn lộn cảm xúc vào đâu.”

Phu nhân Victory đẩy bàn tay ấm áp của Nan Da ra. Bà xốc lại tinh thần.

“Không, không phải thế đâu. Ai... cũng sẽ làm vậy mà, nếu có việc con có thể làm được thì con sẽ làm thôi.”

“Vậy ư? Được rồi, ta sẽ đón nhận chúng với lòng biết ơn. Nhưng mà Nan Da này.”

“Dạ.”

“Chúng ta chỉ là những người gặp nhau trong chốc lát rồi chia tay thôi. Con đừng quên điều đó.”

“Dạ...”

Phu nhân Victory cố lờ đi, vờ như không thấy đôi mắt đen long lanh thật buồn của Nan Da.

Ghi chú:

1. Viết tắt của “Magnetic Resonance imaging”, Phương pháp chụp hình cộng hưởng từ. Đây là cách chụp hình tân tiến dùng một từ trường mạnh, các làn

sóng phát tuyến và một máy điện toán để thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong cấu trúc của các cơ quan.

2. Môn võ truyền thống Hàn Quốc với nhiều động tác trông như những điệu múa.

3. Loài thực vật có hoa thuộc họ Măng tây, có lá sắc nhọn, phát triển mạnh trong điều kiện ánh nắng mặt trời đầy đủ và nền đất thoát nước tốt. Loài cây này không cần tưới nước vào mùa hè.

4. Tiếng Anh: Echeveria.

5. Nhân vật nữ bị bắt nạt trong truyện cổ tích Kongjwi và Patiwi, cốt truyện về cơ bản giống truyện Cô bé Lọ Lem.

6. Bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên dựa trên câu chuyện có thật của tác giả Laura Ingalls Wilder. Nhân vật Laura trong phim mặc đầm liền đeo tạp dề, thắt tóc hai bím và cũng có tàn nhang giống Nan Da.

7. Một loại mì của Nhật Bản, có sợi nhỏ, được làm từ bột kiều mạch hoặc hỗn hợp bột kiều mạch và lúa mì. Mì soba có thể được phục vụ với một loại nước chấm, hoặc với nước dùng như một món mì nước.

8. Một loại phân bón làm tăng độ axit của đất.

9. Làm loạn lên trong tiếng Hàn là “nan ri”, nên Nan Da mới nói câu trên.